

השדר האזורי בבנק באשדוד, הוא אות אועקה רציני לפשע וההידרדרות שהולכי כיום וגוברים במדינה.

למרות מעשי השוד הרבים, לא הותקנו עדיין מערכות אועקה משוכללים בבנקים רבים ולא הוצבו בהם שומרים מזוינים. נראה הדבר כאילו יד נעלמת מעוניינת בוונדליזם הוולך וגובר.

למרב המצער גם העתונות אינה נותנת הבלטת יתר למקרים הברברים האלה. היא פשוט עוברת מהר לסדר היום, זאת אומי רת לשוד הבא!

ובמשלה? יש להם ברוך השם בימים טרופים אלה עניינים פנימיים שלהם: הצהרות, הצעות, דחיות, פחד מפני איבוד כיסאות, דירות שרד ומכוניות פאר.

כאילו כל המתרחש ברחוב זה מחוץ לתחומה היא.

מאשה פורמן, רמתגן

בעיית

האשה העובדת

מרגע שהתינוק נולד רואה המדינה את חובתה להעניק עזרה להורים עד לחודש השלישי של הילד. האמא אם העובדת וזכה למענק ולמשכורת המקבילה ל-12 שבועות עבודה שלה.

אלם החל מהחודש השלישי ועד שהי ילד הולך לגן חובה, נוצר חלל מת עבור כל רשויות החינוך, ונראה שמבחינה ממלכתית התינוק מפסיק לעניין את הדינה עד לשנתו החמישית. דווקא בתי

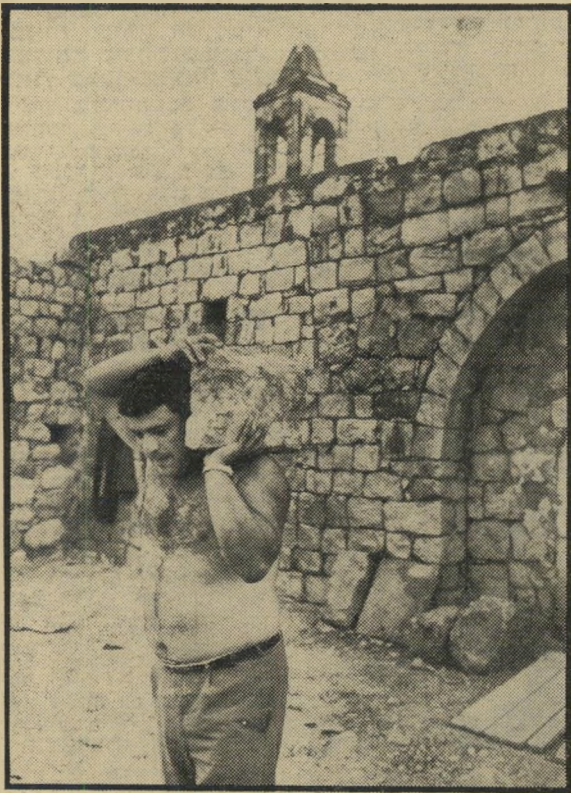
אריה אזקרי מצב מגוחך

קופה זו, במיוחד בין השנים שנתיים לארבע, שהפטיכולוגים מגדירים אותה כי תקופה מכרעת בהתפתחות הנפשית של הילד, נאלצים ההורים להפקיד את בנייהם בידי כל מיני מטפלות. ונוצר כאן מצב מגוחך: מצד אחד מנייה המדינה ומשרד העבודה לשכנע נשים לעזוב את משק ביתם, ולהיכנס למעגל העבודה במשק.

מצד שני השכר שאותו נאלצת לשלם האמא למטפלת הוא כליכך גבוה שלעיתים עובדות האמהות עבור 80 ל"י לחודש שלא לדבר על כל הבעיות, הקשיים שיש להם עם המטפלות.

מכתב גלוי של עקורי איקרית

עוד לא אבדה תיקווננו!

שיקום הכנסייה באיקרית

בהודמנות זו, הגנו להביע את תודתנו העמוקה לעיתונות הישראלית ולכל אורה ואחראי, אשר עמדו לצד דרישותינו הצודקות לחזור לכפרנו ובוזה הם נילחמו למען הצדק. אנו ממשיכים לבקש מהם להוסיף ולתמוך בנו, למען ביצועו של פסק הדין של בית הדין הגבוה לצדק, גם ברגעים קשים אלה.

איננו מתנגדים למינייה של ועדה, הן רשמית והן ציבורית, אשר תדון באופן יסודי ומציאותי במצבנו הקשה ואשר תעמיד את הממשלה והציבור על מצבנו החמור.

אנו מתפתלים מכאב, המכה היא עצומה. ואף על פי כן ולמרות מה שנעשה לנו, אנחנו עוד מאמינים ומקווים, כי יישמעו קולות המצפון, הצדק והאמת ויהדדו: יתוקן העוול שנעשה לתושבי איקרית! לא אבדה תיקווננו!

מז תושבי איקרית, מז עקורי איקרית, כפר ראמה

החלטת הממשלה שניתקבלה ביום א' 23.7.72, האוסרת עלינו עקורי הכפר איקרית לשוב לכפרנו, היתה אכזבה גדולה ומכה קשה עבורנו.

ציפינו כי הצדק בישראל ייעשה והיינו בטוחים שלא ייתכן שהממשלה תקבל את ההחלטה הנ"ל. וזאת מכיוון שבחור אורחים נאמנים למדינה, בטוחים היינו, כי תחזור לנו זכותנו הקדושה הנ"ל אחרי ציפייה של עשרים וארבע שנים.

ב-1948 קיבלנו בבתינו באיקרית את חיילי צה"ל בצורה חגיגית. כאשר ניתבקשו לצאת מן הכפר בימים ההם, הובטח לנו ע"י צה"ל, כי נשוב לכפר כעבור שבועיים. ההבטחה ניתנה לנו לפני שהועלנו למכוניות של הצבא ואנחנו קיבלנו את מילת הכבוד של צה"ל.

במשך עשרים וארבע השנים שעברו, לא הפסקנו מלבקש לחזור לכפרנו. דרשנו לבצע את פסק הדין של בית הדין הגבוה לצדק משנת 1951. הפוסק שהחזירנו לכפרנו.

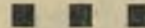

הזכרר לנו כי ראשה הממשלה קיבלה מידע מוטעה ולא נכון לפני קבלת ההחלטה האוסרת עלינו לשוב לכפרנו. מר ראובן אלוני טען בפני הממשלה, כי בשנת 1948, היו באיקרית רק 80 מישפחות וכי 40 מישפחות עזבו את המדינה. כמו כן טען הוא, כי 67 מישפחות מבין 80 מישפחות הגיעו לידי הסכם עם הממשלה וקיבלו פיצויים או קיבלו אדמות חדשות תמורת אדמותיהן באיקרית.

המידע שנימסר לממשלה ע"י מר אלוני הוא ללא ספק מוטעה! האמת היא כדלקמן:

אף מישפחה באיקרית לא עזבה את הארץ לפני או אחרי קום המדינה. מיספר המישפחות שלא הסכימו להגיע להסכם עם הממשלה הינו 126 המונות כ-616 אנשים. סה"כ של אלה שהגיעו להסכם עם מקרקעי ישראל הוא 31 מישפחות בלבד!

שטח אדמותיהם של התושבים שהגיעו להסכם עם מקרקעי ישראל הינו כ-400 דונם. אמת נוספת שברצוננו לציין היא, כי הרשויות הנוגעות בדבר התודו בפני הוואתיקאן, באמצעותו של הארכיבישוף חנא קילדאני ובמיסמך רשמי, כי שטח האדמות של תושבי איקרית שלא הסכימו לשום הסכם עם הממשלה מגיע ל-4500 דונם.

אנו מאמינים כי עשינו יותר משהייב האזרח לעשות. הבטחנו לממשלה כי הגנו מוכנים לוותר על אדמותינו שניתנו לקיבוצים ולמושבים. אמרנו שאנחנו יהודי המושבים, הגנו אחים ושנאננו מוכנים להתחלק ולחיות חיי אבהה, אחווה וידידות אם יוחלט להחזירנו לכפרנו ולשאיר אדמותינו.

איננו מאמינים כי ביטחון המדינה ייפגע מהחזרתנו לכפרנו. אנו חורים ומכרזים בקול רם, כי הגנו אורחים נאמנים למדינה וכי לא ייתכן שנהווה, בשום אופן ופנים, כל מיטרד שהוא על ביטחון המדינה שלנו.

אנו מזכירים, כי מיספר לא מבוטל של בנינו שירתו ועדיין משרתים בשורות צה"ל ומישטרת ישראל. חלק מהם אף נפל במילוי תפקיד וחלק חי היום כנכי צה"ל.

אנו פונים אליכם כי תדונו מחדש במצפון ער ובכובד ראש ואחריות מלאה בבעייתנו הכאובה וכי תתרמו ותפעלו ותעשו כמיטב יכולתכם לשנות את החלטת הממשלה הנ"ל, אשר ניתקבלה כתוצאה ממידע מוטעה שנימסר לראשה הממשלה ולשרים.

מזל

טוב

משרד החינוך החליט סוף סוף להתחיל בלימוד השפה הערבית המדוברת. טוב מאוחר מלא כלום.

אבל רק ערבית מדוברת, למה לא קרי וכתוב. מה הנוק הצפוי למדינה אם הדור הצעיר ידע את השפה הערבית על בוריה, ויוכל להגיע לשיחה חופשית עם השכן הערבי.

האם נשקפת סכנה מהידברות?

מאיר בלומברג, ראשון לציון

יוזמה

מעשית

אני סבור שיש ליטול יוזמה מעשית בכיוון של שבירת המוסכמות ביחס לניי שואין וגירושיו הנהוגים בארץ. והנהגתם של נישואים אזרחיים, או נישואים שלא ברבנות האורתודוקסית.

אני מציע הקמתו של חוג מיוחד להיכרות ריזית לאנשים שהיה להם בעבר נסיון שלילי עם חוקי האישות הקיימים, או של אנשים אשר מבחינה עקרונית מתנגדים לנישואים ברבנות — והמוכנים גם לעשות צעד מעשי לשבירת מוסכמות

משרד האוצר מוכן להכיר בהרבה הוצאות כגון: אשלים, החזקות רכב, הטיבות סמויות לעובדים, אך עדיין איננו מכיר בעבודתה של אם ובהוצאות הטיבות לילד כהוצאה לצורך הכנסה.

מפליא הוא הדבר שעד כה לא נתן איש משרד העבודה את דעתו על בעיות אלה, והדבר מוביל למסקנה עגומה: שאצלנו במדינה מתפנים לטיפול בבעיות רק כשר הן הופכות להפגנות או נושא לטיפול של קבוצות לחץ חזקות.

אריה אזקרי, ירושלים

הגונב מגנב, פטור!

כמשרתים לעובר בהיאחזות נח"ל סיני, נשמח אם תפרסמו מכתב זה. שלום מתנחלי סיני (ליד אל-עריש, מצרים), קראנו בעיתון בתמיהה ויגון, כי נגנב מכס חצי טון ענבים עלידי הילידים כחי העור, הברברים, היחפים, שאינם יודעים רכוש מהו, יושר מהו, עבודה עברית מהי, כיבוש השממה מהו, ואהבת לרעך כמוך, מה ששנא עליך וכו'.

אנחנו מקווים שהגניבות תימשכנה, כמו שכבר אמרו חז"ל: „הגונב מגנב — פטור“.

בתקווה לחיסול הכיבוש, למען השלום.

שרמה לנגר, יצחק דאור,

לשעבר ממקימי הנקודה הביטחונית, חה... חה... חה...

אלה, גם אם הדבר כרוך בצעדים משפטיים.

מיכאל פלג, חיפה

איפה מתחבא

שר החינוך והתרבות?

„העולם הזה“ 1818, „הצד השני של הייאט“ רשות הדיבור לי מתכנני המלון השנוי במחלוקת.

לא השתכנעתי מדברי אדריכלי מלון הייאט. בראיון שערכתם איתם, כי אין הם הורסים את נוף הרי הצופים.

לעומת זאת אני משוכנע עתה כי מוכיחים לתת את רשות ההכרעה בנושא לצוות בלתי תלוי של אנשי מקצוע שיכיל לול אדריכל, צייר, פסל וכדומה — אנשים בעלי הבנה ורגש לנוף ולאמנות.

את הקמתו של צוות זה צריך ליוזם בראש וראשונה משרד החינוך והתרבות שמשום מה לא מראה נטייה להתערב בנושא החשוב הזה שנקרא נוף ירושלים.

שהרי מי אם לא יגאל אלון, שהוא גם שר התרבות, חייב לראות בהרס נוף ההיסטורי של ירושלים פשע תרבותי ממדרגה ראשונה.

ומי אם לא יגאל אלון שר החינוך חייב לשמש דוגמה לנוער בנושא שמירת נוף הארץ.

מירון צפירי, נווה חיים, חדרה